

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 8419

гр. София, 10.11.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в закрито заседание на 10.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

като разгледа дело номер **11007** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.166, ал.2 и ал. 3, вр. с ал. 4 от АПК.

Образувано е по искане на [фирма], ЕИК[ЕИК], за спиране на предварителното изпълнение на задължително предписание на Дирекция „Инспекция по труда“ С. /ДИТ С./, обективирано в т.4 на Протокол за извършена проверка с изх.№ ПР2027820/22.10.2020г. на длъжностни лица при ДИТ –С. - гл. инспектор В. и инспектор Т., като искането е предявено като особено такова, ведно с жалбата срещу посоченото задължително предписание.

Излагат се доводи, че предварителното изпълнение на административния акт ще доведе до значителна по размер вреда, чието възстановяване би било затруднено предвид отсъствието на данни за имущественото състояние на работника И. С. И.. Твърди се, че предписанието е издадено след извършена проверка, инициирана по жалба на работника, която дружеството намира за злоупотреба с право и въз основа на това излага твърдения, че ще бъде затруднено възстановяването на сумата след изплащането ѝ на работника. С тези мотиви моли съда да спре предварителното изпълнение на задължително предписание на Дирекция „Инспекция по труда“ С., обективирано в Протокол за извършена проверка с изх.№ ПР2027820/22.10.2020г.

Административен съд София–град, за да се произнесе по чл.166, ал.4, вр. ал.2 АПК, от фактическа и правна страна съобрази следното:

Видно от Протокол за извършена проверка изх.№ПР2027820 от 22.10.2020 г. същата е извършена по повод претърпян инцидент от И. С. И., ЕГН [ЕГН] – работник в дружеството жалбоподател на длъжност „шофьор, товарен автомобил (международни превози), назначен с Трудов договор №15/15.04.2020г.. По данни на работника инцидентът станал на 30.05.2020 г. при изпълнение на курс-превоз на товари по маршрут от Д. към П., по време на почивка на границата между Испания и П. на път А6, на паркинг на 56-ти километър, посока Л.. В хода на проверката са констатирани няколко нарушения, едно от които е неизпълнение на задължението на

дружеството да изплати на работника И. И. дължимите дневни пари за м.юли 2020 г. (31 дни командировка по 54.00 евро на ден) по командировъчна заповед №15/15.04.2020 г. съгласно чл. 215, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

В Протокола е отразено, че на основание чл.405 от КТ оспорването на предписанията по чл. 404, ал. 1 КТ не спира тяхното изпълнение в това число и на предписанието по т.4, изразяващо се в задължението работодателят да изплати до 03.11.2020г. в пълен размер на И. И. дължимите дневни пари за м.07.2020лв. /31 дни командировка по 54,00евро на ден/ по командировъчна заповед №15 от 15.04.2020г.

Искането по чл.166, ал.4, вр. ал.2 АПК е процесуално допустимо. По същество е неоснователно.

За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките на чл.60, ал.1 АПК, в случаите по чл.166, ал.4 АПК законодателят нормативно презюмира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл.166, ал.1 АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. В случая по отношение на задължителното предписание, издадено на основание чл. 404 от КТ, е допуснато предварителното изпълнение *ex lege* с разпоредбата на чл. 405 КТ, съгласно която „обжалването не спира изпълнението на принудителната административна мярка“.

Доколкото специалният закон –КТ, не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на административния акт, приложими са общите такива по чл.166, ал.4 вр. ал.2 АПК – при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. В тежест на жалбоподателя е да посочи и установи пред съда обстоятелствата по чл.166, ал.2 от АПК, при които спирането на изпълнението на заповедта е основателно – такива, които по значимост се противопоставят на онзи обществен интерес, заради който законодателят е допуснал предварителното изпълнение на административния акт по силата на закона.

Оспорващият, който иска спиране, твърди, че изплащането на посочената в предписанието сума от 54.00 евро на ден за 31 дни командировка би могло да му причини значителна или трудно поправима вреда. Тези обстоятелства в случая не са доказани. Финансовите вреди не са от категорията на трудно поправимите, а неплащането на трудовото възнаграждение би довело до по-големи вреди за работника предвид алиментния характер на това плащане, а освен това дължимите суми са за минал период от време, през който работникът е предоставял работната си сила, и следва да му бъде заплатено изработеното. Неоснователно е възражението на дружеството, че в случай, че не може да възстанови платената сума, която счита за недължима, би било затруднено нейното възстановяване и ще понесе вреди под формата на съдебни разноски. Плащането на разноски във връзка с евентуално съдебно производство не може да се определи като вреда по смисъла на чл.166, ал. 4 от АПК, тъй като в случай, че докаже правотата си, на дружеството направените по делото разноски ще бъдат присъдени на основание чл. 143 от АПК. Твърденията на оспорващия касаят бъдещи предполагаеми твърдения, а не конкретни обстоятелства свързани с вредата, която ще му бъде причинено от предварителното изпълнение.

Не е доказано твърдението на молителя, че събирането на средствата би било изключително затруднено, а дори невъзможно в ситуацията на епидемиологична обстановка. Епидемиологичните мерки във връзка с ограничаване разпространението

на коронавирусната инфекция /S.-CoV-2/ не оказва влияние върху принудителното изпълнение на годни за изпълнение задължения.

Така по делото не е доказано нито едно от релевираните от оспорващия основания за спиране на предварителното изпълнение. Те не могат да се предполагат, нито да се извеждат само от съдържанието на административния акт, а и не са противопоставими на защитения с предварителното изпълнение обществен интерес - в случая за защита на трудовите права на работника.

По изложените съображения, искането по чл.166, ал.4, вр. ал.2 АПК като неоснователно следва да се остави без уважение.

Водим от горното, Административен съд София – град, Второ отделение, 23 състав

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ искането на [фирма], ЕИК[ЕИК], за спиране на предварителното изпълнение на Задължително предписание на Дирекция „Инспекция по труда“ С., обективизирано в Протокол за извършена проверка с изх.№ ПР2027820/22.10.2020г. Делото да се докладва на Председателя на АССГ за преразпределение по основното искане, обективизирано в жалбата, съобразно материята.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: